

върше, и той не бил могъл да мисли за адрото на страната и 3) венчико ставало само по законен път.

Не сме убедени от тия мотиви, че трябва да станат тия измънения и сега. Ако не се косваме до никакви съществени права и свобода на народа, пък само за един нещастен формалности не струва да харчим чуждо пари за избори и Велико Народно Събрание, защото единствено нещастен формалности не ще отговарят на рехода на държавни и лични пари и, още, не могат да придизвикат въ такъв неопорно политическо положение *нужда* от Велико Нар. Събрание. Формалности и Велико Нар. Събрание — това е смъшно, щомъ се иска нарочно и сега.

Но не сж формалности и за туй е потребно Събрание. Съ лъжи работи държавна не върши и насъ ни е ядъ. между другото, като глѣдаме такъвави съвместеност въ пания печатъ.

Постоянно заварят въ очи патниотизма, способността, мнѣлото на на Стамболова. И въ този въпросъ какъ експлоатираме съ неговото име. Но уй, най-сегатъ, трѣбваше да има граници и, намъ ни се струва, самъ г-нъ Стамболовъ ще да е бактисалъ да чете името дѣлата си за *гарантия* въ всички държавни, политически и икономически въпроси, като че е символъ на всички работи, а не общественъ дѣвецъ. Чужда работа, напестива; ний като почнемъ да уажаваме пѣжко, тикаме го въ всѣко ърне за мюродия, до като ни вече омъвае и, току виждъ, почнемъ да го искуаме, — въщо естествено у насъ. Е, добръ, въ венчикъ и пѣжкѣ дъ Стамболовъ, и Стамболовъ и Стамболовъ! Та 100000 ли рѣцъ и умове има този смъртенъ или този нашъ общественъ и способенъ човѣкъ е Богъ? Ний най хубаво знаемъ, че задъ гърба му и *въ името* му ставатъ най-отвратителни работи, а би трѣбвало, значи, да приписваме всичко нему, като хвърляме всичката партизанска глѣсна кля на лицето му! Не ни трѣбватъ на всѣко мѣсто Стамболовъ, защото, отъ една страна, той не е безогрѣшенъ Богъ, и, отъ друга страна, тия, които го славословятъ, сж го зацѣпнали съ мръснитъ си уста и рѣцъ и даже намъ ни е чудно вече, какъ търпи този човѣкъ толкова лакеи на около си. Г-нъ Стамболовъ е достоенъ българинъ, но не е богъ, сѣдователно, е грѣшенъ човѣкъ, та глупаво е да експлоатираме съ името му въ животворещи въпроси съ такъвъ непокосливо уорство и рискъ; той е тѣй сжщо служителъ на държавата и народа и, ако мисли за добро, не ще се поставя, мислимъ, съ него. Стамболовъ иска и — свършено. Тѣй ли? И ако му се противостави мнѣние, ще значи, че „искатъ да му ударятъ кракъ“! Такава тактика въ разискването на въпроси всенародни е невѣрна (да не кажемъ друга дума) отъ тия, които ѣж прокарватъ, защото, прѣди всичко, въпроситъ трѣбва неврѣмъно да интересуватъ и него, *като патриотъ*, и тогавъ не е съ крака работа, а съ по-доброто, съ по-сполучливото разрѣшаване на въпроситъ за страната.

Добрата цѣль нѣма нищо общо съ кракъ. Ако г. Стамболовъ не успѣе да прокара намѣрението си, макаръ даже съ твърдо убѣждение, че върши добро, кой е кривъ? Какъви общественъ развратъ! Това се прокарва тѣй, само защото има хора, които не се интересуватъ толкова отъ въпроса, колкото отъ нуждата непрѣмъно г. Стамболовъ да е на властъ; инакъ лошо ще имъ бѣде на стомаха. — Ний не партизанствуваме, а ще се считаме застанили, ако се ишкне въ думитъ ни.

Не е никакъ врѣмето му да правимъ сега тѣзи измѣнения, повтаряме го, въ съображение съ чисто *актринното* ни политическо положение. Няколко годишнитъ тревоги, наказания, прѣсѣдѣния и разни строгости, по поводъ на нещастията и гоненията отъ вънъ и призвонитъ на пѣжко лакеи вжтрѣ, сж стопили у насъ чувствата на самостоятелностъ. За да се разиска и разрѣши въпросъ за измѣнения въ конституцията ни, изиска се да взематъ участие всички способни и развити сили на страната, та да види всѣкой венчикитъ мисли и мнѣния. Разбира се, ний сме далечъ да мислимъ, че ще се намѣняватъ „нещастенни формалности“, защото виждаме сериозни и много сериозни работи и послѣдствия въ неканитъ измѣнения. А какъ ще узасемъ ний народния интелегентъ гласъ по този въпросъ, когато пѣваме достойно свободни печатъ, а да искаме всички, щото научи и съ кривитъ му пѣти-

ца даже; когато пѣваме публични събрапия; когато пѣваме гаранцията, че пѣжкитъ лакеи не ще пакостѣжъ; когато пѣваме свободна агитация? Съгласѣте се, не е възможно, или поне не е хубаво да ставатъ измѣнения въ основния законъ безъ участието на всѣка способна душа, която иска да живѣе и се храни въ тѣзи земя. Може би, въпростъ се взема за такъвъ, щото трѣбва да се бърза и ползата да е очевидна, поможете тѣзи полза да е обиколена и съ грозни послѣдствия, както ни се струва, а трѣбва именно за туй да не се прѣклѣва този и онзи, пѣжъ венчикъ да бѣждѣтъ подъ тежкитъ брѣмена на рѣшението, ами да кѣлне всѣкой себе си, за собствената си некаждрностъ, неспособностъ. Това е именно единъ отъ принципитъ на конституционното управление, на народното самоуправление. Както всѣкой се сѣзѣ, измѣненитъ, на чл. 33, орденитъ, числото на прѣдставителитъ, не сж безъ влияние върху свободата, въспитанието и правата на народа, а въ такъвъ сериозенъ въпросъ правителството не ще се избави и отъ чистосѣйствени укори, ако посѣгне да ги измѣнява тѣй, *макаръ да може*, нито ще направи пѣжкава заслуга.

Като оставимъ това, ний даваме внимание, щемъ не щемъ, и на *външното* вълпение, което почна да произвежда върпийтъ слухъ за тия измѣнения. Цѣлий вънпешъ печатъ не одобрява тия измѣнения и разисква живо. Кѣждъ нѣзъ нашия официозенъ печатъ се срѣщатъ мнѣнията на европейскитъ вѣстници? Като че нѣма външно мнѣние! — Казва се, че правителството, като прѣдлага тия измѣнения, ще да е обмисляло здравъ, да ли е на врѣмето си такава стѣпка и, като ѣж е прѣдприело, непрѣмъно е обмисляло добръ окръжающитъ го обстоятелства и послѣдствия. Това прилича ли на нѣщо като мотивъ? Имаше прѣдъ себе си единъ вѣстникъ, който минава ужъ за правителственъ, именно „Пловдивъ“, който единъ денъ каза, че *можало да се прѣмине сега* безъ подигането на въпроса за измѣненията на Конституцията, а на другия денъ каза, че е удобно врѣме за измѣненията, защото „на чело тамъ стои Стамболовъ“! И „Свобода“ каза, че „въ всѣки случай врѣме има още да се обмисли“. Между това, прѣдложението се прие отъ частното събрание! Всичко това щикакъ не говори въ полза на едно убѣждение, че врѣмето му е добръ обмислено и нека ни се позволи да кажемъ, че дѣже никакъ не е обмислявано.

Да разглѣдаме и точкитъ на измѣненията. Върху мотивитъ имъ ний, като нѣваме възможностъ да ги знаемъ точно и на върпо, ще си служимъ съ ония, които дава официозний органъ на правителството, в. „Свобода“.

1) Да се измѣни въ чл. 6 думата „Свѣтлостъ“ на „Царско Височество“.

Не сме противъ. Може, и трѣбва да се измѣни. Но има ли *нужда* да бѣде туй *сега*? Вишпийтъ ни князъ бѣше утвърденъ отъ Силитъ и не настѣя за законното измѣнение на титлата, както и правителството и народнитъ събрапия не го измѣнихъ, макаръ да го прѣтѣжвахъ. Трѣбваше, и много лесно можеше да се измѣни тогавъ, за да нѣма *кѣлнъ вопрѣстѣжничествъ*, но само за туй да ставатъ избори и Велико Народно Събрание не бѣше разумно и венчикъ приехъ да отпразняватъ на Върховния Глава титлата „Негово Височество“ вмѣсто „Н. Свѣтлостъ“. Това потѣнкуване *бѣжъ всѣкикъ послѣдствия и влияния*, вече ставъ още въ 1880 година и князътъ спокойно царуваше толкова години. Нищо не му прѣчеше, ни пему, ни нѣкому. Избрахме втори князъ — сжщото явление за титлата му. Ще се измѣни — да, но само за туй Събрание не бива да се свика, защото никаква нужда нѣма за бързане по него. Да се чувствуваме какъ сега кѣлтвопрѣстѣжничествъ — не е логика, а прѣвѣлено е. Иде ни мисълъ, че може подъ тѣзи форма да се направи второ прѣизбирање и удобение на Княза, прѣдъ видъ на настояващата на Россия, че наборитъ на бившето Вел. Нар. Събрание не били законни и за туй не могла да признае Княза ни. Но и тѣзи смѣтка ще е безполезна, както сж били и толкова други по-важни до сега. На пр., нашата конституция е основана на Берлинския Конгресъ и, за туй, е удобена отпослѣ отъ великитъ сили, между които и Россия съ Франция. Една дипломатическа сплетия и врѣва ще се роди, може би, отъ страна на тия държави, че не одобряватъ, щото въ *удобрената* отъ тѣхъ конституция да вѣжава

титлата на единъ непризнатъ князъ, избранъ съ незаконни избори! А въ такъвъ случай и самата конституция, съ неудобренъ догмѣния, ще се счете за узурпирана, нарушена, а ако щете и вече неществуваща за тѣхъ! Распрѣвий се съ работа неблагоприятна, открити отъ самитъ насъ, като че си нѣваме работа и като че не можемъ да търпимъ поне конституцията ни да не се оглавява отъ враждебни държави! На ли въ такъва въпроси трѣбва да глѣдаме лопитъ страни, защото добротъ нѣма нужда отъ критика? Може би, нищо, освѣнъ дипломатически ноти и крѣсѣци, не ще стане, но не е работа да занимаваме свѣта съ такъва наши въпроси, които сѣ толковъ топло ни държатъ и даже даватъ нови пусти поводи за възбуждението на омразата.

2) Да се измѣни чл. 33 отъ Конституцията тѣй, че Князътъ да запази върноповѣданието си *и за своето потомство*, вмѣсто това потомство да принадлежи къмъ православната вѣра, както е сега въ този членъ.

Това искање на правителството се измѣнило послѣ тѣй: само Князътъ и първийтъ наследникъ да сж свободни въ върноповѣданието си, а не и по-натѣшното потомство въ династията.

Като прѣмислимъ, че князътъ и наследникътъ му ще взематъ *поне половина обѣз*, ако не три четвърти, и че този полвѣкъ е въ *началото* на нашето политическо съществуване, ний не виждаме почти никаква разлика за послѣдствията отъ тѣзи игра въ думи; за туй безразлично еднакво приемаме да размишляваме и върху двѣтъ редакциии на измѣнението.

„Свобода“ казва, че вече е прѣдрѣшѣнъ въпростъ за това измѣнение, защото настоящитъ ни Князъ е *вторий*, а Конституцията освобождава само *първия* князъ въ върноповѣданието му и никакъвъ другъ наследникъ. Но тѣй не мислимъ ний и, врѣва ни се, живитъ, още учрѣдителни на Конституцията ще ни подкрѣпятъ, като тѣхни истински тълкователи.

Настоящитъ ни Князъ не е *наследникъ на първия Князъ Батемберга*: Кюбург-Готската фамилия и Батембергската фамилия не съставляватъ една княжеска династия въ България, а Конституцията говори за *наследника* на княза, безъ съмнѣние, по *крѣвно происхождение*. Конституцията или, по-право, учрѣдителитъ ѣ, не можежъ да прѣдвидѣтъ падането на първия князъ безъ наследникъ и за туй никакво прѣдрѣшаване на въпроса цъ туй не може да съществува *по духа и разума* на този членъ. Настоящитъ князъ е пакъ прѣвъ, по разума на Конституцията. Това, впрочемъ, толковъ и „Свобода“ разбира, но обича да врѣна, че българитъ сж тѣй прѣстичи хорица, та и такава плѣтка хитростъ не разумѣватъ и, сѣдователно, може да стане мотивъ по измѣнението. Да мислимъ насрѣщния си за глупавъ, разбира се, е едно особено свойство, но у насъ, въ България; защото общитъ всесвѣтско правило е, да мислимъ насрѣщния си по-уменъ или поне равенъ на себе си.

Свободата на *свѣстѣта* — глѣжъ блѣскава дума, съ която си служи „Свобода“ — не се оглася и до владѣтелитъ на държавитъ, както се оглася до цѣганитъ. Ако искате да се убедите, припомнѣте си венчикитъ владѣтели на държавитъ. *Владѣтелѣтъ е длѣжнъ да изхожда отъ господствуващата вѣра азъ страната, защото врѣдно е да се дѣли династията отъ народа по вѣри*. Никакви *либерализми, свободомисления и свободи* тукъ си нѣмажъ мѣстотъ; ако признаемъ, не сж умѣени, нѣваме основание за съществуването на тѣзи членъ въ Конституцията. Глупава ли е била нашата конституция, че го е прѣвѣдила? Но не сме и само ний: ето прѣсенъ случай съ ромѣската! Тя на послѣтъкъ свърши сериозна работа, по случай женѣбата на наследникъ на краля. И сѣдѣ това, прѣдставѣте си, съ какви дѣтнски мотиви иде „Свобода“ да убѣждава българина за измѣнението на Конституцията! Свобода на свѣстѣта и князътъ! Ами че самъ князътъ, като пое управлението на нашата земя, знаеше, че има този членъ въ Конституцията, и защо не го цѣта „Свобода“: глупавъ ли е този членъ и не е ли въ интереситъ на династията, като ѣж свързва съ народа?

Би било позволено да става дума за свобода на свѣстѣта и за княза ни, но ако нѣмаме въ страната *господствуващата вѣра*. Де, махнѣте този членъ по-напрѣдъ, да видимъ какво ще стане!

Тогавъ нѣма да има покровителство и поддрѣжка отъ държавата къмъ правослаивната вѣра. Помнимъ даже едно списание („Записки“) има това мнѣние. И нѣкои социалисти го проповѣдватъ. Но тогавъ? Узрѣли ли сме за такъвъ положение на върноповѣданието у насъ? Да, тѣй по-добръ би било даже, защото църквата би била отдѣлна, свършено независима отъ държавата, та и повишенпето на платки не би могло да влияе въ въпроси, касающи се до нѣжъ. Но не е възможно сега още, *защото тѣ би се разложѣли* и въ това нѣзко стѣпало на образоване и въспитание ний бихме се видѣли въ хаосъ безъ и религиозното какво глѣдъ по-силно благотворно влияние. Единството, което имаше въ турско врѣме, не съществува вече сега, та да се поддържа църквата самостоятелно и достойно, но и да ѣж прѣмахнемъ, т. е. да нѣваме „господствуваща“ вѣра, не можемъ поне сега още. Това ще е единъ само фантастиченъ прѣвратъ въ правитѣ и обичаитъ ни. За туй, именно, династията сѣ-пакъ би трѣбвало да изхожда отъ *господствуващата вѣра* и да стои като нецъ покровителъ, когато за „цѣганитъ“ ни е все едно; за туй Конституцията е много сполучила съ 38-я си членъ, като е положила изключение *само* за първия глава на българската княжеска династия; за туй още и тѣ би трѣбвало да бѣде сродена съ господствуващата вѣра и църква и, сѣдователно, съ народа тѣкмо тогавъ, когато, наопаки, ний ѣж опрѣдѣляме да стои отдѣлна, като голословимъ, че господствуващата вѣра не се докачела (!) и че се оставялъ князътъ да си избере какъво намѣри за по-полезна, за да се сблѣжи и сроди съ народа! Съ такова основно законоположение ний откриваме пътъ на всевъзможни карания между князъ и народъ въ различни врѣмена, по различни партизански прищевки, агитации и увѣщания у стари и нови конституционалисти . . . (Точки!)

Мотивъ за това измѣнение въ Конституцията се полага старанието да оженимъ княза си и да създадемъ коренна династия съ наследникъ. Ето какъ се изразява по туй „Свобода“, брой 967-й:

„Знае се сега положително, че ако князъ Александъръ би ималъ тази свобода на свѣстѣта, той щѣше да се ожени много порано и ний бѣхме да имаме наследникъ, а тогавъ мажъ щѣше да бѣде на *успѣтъ* да го испадатъ. Знае се тѣй сжщо, че е много мажъ да се ожени и днешния Князъ, до гдѣто съществува чл. 33, защото никой не иска да види виуцѣтѣ си въ друга вѣра. Между тѣмъ, ний трѣбва безъ друго да се погрижимъ за оженването на Княза, отъ знатенъ и добръ родъ, и да видимъ, ще ли има, или не, наследникъ; ако, въ случай, нѣма, ще трѣбва да дѣримъ нѣкой наследникъ. Князѣтъ сж тѣй сжщо смъртенъ, както всѣкитъ хора, а въ добавѣкъ ний живѣемъ прѣходни врѣмена. Гдѣ знаемъ ний, какво може да се случи утрѣ, до недѣли, или до мѣсець? Защо да оставяме пакъ страната да испадне въ такъвъ хаосъ, въ какъвто се намѣри послѣ 9 Августъ въ 1886 година? Ако искаме да оженимъ Княза непрѣменно за православна княгиня, и да чакаме православни дѣца, ще трѣбва да дожѣкнемъ нѣкой чернороска соколка, защото отъ друго мѣсто нѣма, — русскитъ нѣма да даждѣ на Княза жена. А пъкъ ний, да си кажемъ прѣвата, считаме го за унижение за единъ български Князъ да води чернороска; тѣ нѣма да има никакво уважение, а ще служи за посмѣшище“.

Основенъ законъ не е добръ да пада подъ съврѣмененъ политически натискъ, но . . . сега това на страна

Този мотивъ, самъ по себе си, е умѣстенъ и сериозенъ; само ний се плашимъ, че безъ врѣме *вмѣсто да направимъ вѣжди, ще извадимъ очи*. Обстоятелствата, които придружаватъ това наше желание, политическото положение вжтрѣ и вънъ, мислимъ, никакъ не способствуватъ за такъва стѣпка сега. Въ мнѣния си брой дадохме една статия по този чл. 38, заета отъ „Nouvelles Presse“ и, макаръ даже познанието на тѣзи статия да е само една политическа игра, интрига, насочена по друго направление (доуцѣаме и тѣй да е, ако щете), ний сме длѣжни да се взремъ въ нѣкои тѣмъ мисли, които не бѣжъ и за насъ чужди, прѣди да ги видимъ въ австрийския печатъ. Ако е работата да вършимъ щото ни трѣбва, безъ да съобразяваме или страхуваме, какво влияние и какви послѣдствия би могли да ни се натрапятъ отъ вънъ, ний би трѣбвало да обѣрнемъ вниманието си съсѣмъ по друга посока, а не тукъ; защото тукъ прѣди всичко нито можемъ положително да знаемъ, да ли е тѣзи главната причина за мажното основание на династията или и за туй още, че нашиятъ

цията, оржжие, насочено против правителството *нарочно* от Конституцията, за да не може да играе роля *влиятелно* и *влиятелно* възможност *страх*. Всекога, когато има опасност или прѣдубѣждение, че *инициатива* въпросъ може да се рѣши не правилно, опозицията *може* да прѣдложи тайно гласоподаване и това *и* право е нарочно осигурено до сега от Конституцията, защото тайното гласоподаване бива повече съвѣстно, независимо и смѣло, т. е. точно такиовъ, каквото диктува съвѣстът, а не влиятелно. Защо поставяме контрол на това право на народния наш прѣдставител? Какво зло е направило, какво е попрѣчило горкото това гласоподаване? — Отговаря се ето какво :

„Всѣлствие на тази неяснотъ, IV Обикновенно Народно Събрание въ 1884 г., му даде едно тълкувание тѣй, както то го намѣри за практически и приспособимо. Въ тогаваш. отъ Събрание имаше едно доволно значително число опозиционери; тѣ глѣдаха по всѣки начинъ да спрѣват работата на Събранието и слѣдъ туй да го обиняватъ въ бездѣйствие. (Не е ли смѣшно? Ще съборѣтъ прѣдставителѣ на Събранието, види се,—както сѣ искали да ги обвиняватъ въ бездѣйствие! . . . Ред.) На всѣки членъ отъ „закона за патентатъ“ ставаше единъ и искаше тайно гласоподаване; други десетъ души го поддържаша и по този начинъ работата се спираше, Народното Събрание като видѣ, че не може да излѣзе на глава съ ишатъ и пакостливи хора, даде едно тълкувание на чл. 115 въ смисълъ, че *когато десетъ души искатъ тайно гласоподаване, туй тѣсно искане се подлага на рѣшение отъ самото Събрание и ако то приеме тѣсното прѣдложение, тогава се дава въпроса на тайно гласоподаване*. Това тълкувание прѣдизвика тогава укори и протести отъ опозицията, но болшинството си продължаваше работата. Олаже всѣки чувствуваше, че то е едно насилствено тълкувание (Какъ се е изстрѣжило това признание! Види се, защото е за 1884 год. . . . Ред.) и че не е правото на Обикновенно Народно Събрание да тълкува конституцията и истинския смисълъ на известни членове отъ нея“.

Отъ този мотивъ излѣзва, че трѣбва да се скжсатъ краката на опозицията, защото „Народното Събрание не може да излѣзе на глава съ ишатъ и пакостливи хора“! Тогава баремъ нѣмаше нито 6 й Септемврий, нито 9 й Августъ и прѣч. грозни дати. Защо не търѣжмо Народното Събрание *инати*, ако сѣ даже само такива, —нѣщо, което не си въврѣва, казано въ скобки? Какво остава, когато едно Народно Събрание *не търѣжмо* опозицията? *Парламентъ* безъ опозиция не е парламентъ—каква науката, а Карло нѣкога е казалъ: „тамъ, гдѣто има оплаквания, има свобода, а тамъ, гдѣто нѣма оплаквания, произволъ царува“. И има право: въ Россия е *тишина* . . .

Но да съединимъ и двѣтѣ измѣненія по *гласоподаването*, както и ще се упражняватъ заедно.

По прѣдложеніѣ измѣненія имаме 150 души прѣдставители, а може да сѣ и 146. Поставете, че 74 души сѣ опозиционисти, а 76 сѣ правителствени. Ний размишляваме за крайностѣ. По единъ буренъ (и въ такъвъ случай *непрѣмѣнно важенъ*) въпросъ, опозицията протестира и се оттегли отъ засѣданіето. Трѣбва да прѣдполагаме, че и не всички прѣдставители, правителствени, сѣ въ залата и, въ такъвъ случай, по сегашната конституция, *не е възможно* рѣшеніето на въпроса, защото нѣма *повече отъ половината*; но при новата редакция ще може пакъ да се гласува, защото се позволява туй и съ *третинята* им! *Единъ буренъ и важенъ въпросъ* ще може да се рѣшава и съ 26 гласа, слѣдъ като се оттеглилѣ 74 души! А какъ въ сериозенъ въпросъ може да бѣде той—всѣкой може да си прѣдстави.

Истина е, че такава огромна опозиция може да не се оттегли или не ще да се оттегли, а ще иска да се бори по въпроса. Но тѣзи борба именно е *безсилна*; ще поиска да се гласува тайно, на примѣръ. Болшинството на Събранието, партизани на правителството, ще сѣ срѣже, съ своето *несгласие* за тайно гласоподаване. Да не се прѣдизвика гласуването отъ Събранието за тайно или явнo гласоподаване, както е сега въ Конституцията, въпросътъ ще се разрѣши съ тайно гласоподаване *сигурно съвѣстно*, т. е. ще се изврши пълна народна воля, та макаръ, може би, и противъ волята на правителството. Това е точно и желанието на Конституцията ни, и всѣко правителство се страхува отъ *тайно* гласоподаване, ако има *свои* желания да прокара.

Но още. Толковъ огромна опозиция рѣдко се случавъ; особено у насъ тя е почти невъзможна, защото се стопява или въ болшинството или състави опозиционно болшинство и става правителствен-

на партия, като събѣра стария кабинетъ и поставя новъ. За туй, да вземемъ въ съображение работитѣ на Събранието сѣ опозиция отъ една третя прѣдставители (40—50 души). Ето вече точно една *голяма тѣла*, една *безсилна*, съвършено немошна група, безъ даже оржжето си —тайното гласоподаване, съ което всѣка опозиция (имайте прѣдъ видъ още, че опозицията бива въ раздѣлени партизански групички) има роля да контролира правителството, сѣ пакъ да *служи* и да *влие* на рѣшеніята, за да не биватъ страсти и пристрастия! Като нѣма контролоръ опозиционеръ, правителството *може* да прокара всичко, щото му се иска, съ своитѣ партизани. (Това ни говори пакъ нашиятъ парламентаренъ животъ, съ различни нарушения на Конституцията, като, на пр., рѣшеніето на IV Обикн. Нар. Събрание за тайното гласоподаване, редътъ на изборитѣ, а въобще сѣ злоупотребления отъ властѣта). Съ една опозиция *отъ 50 члена*, правителството не ще се стеснява въ нищо по *исканитѣ измѣненія, като подлага и тайното гласоподаване на контрола на партизани* си и като може да вземе рѣшеніето на желанието си *отъ 26 души прѣдставители*!

Този е несъмнѣниятъ резултатъ отъ *исканитѣ измѣненія*: на 10,000 души единъ прѣдставителъ, сѣ една третина прѣстѣпующи прѣдставители и сѣ позволеніето на Народното Събрание тайно гласоподаване. Този резултатъ дава още и слѣдното размишление върху бѣдѣщето, безъ всѣкакви прѣдначаванія и прѣувеличения:

Правителството вече се чувствува за длъжно да позволи свободни идущитѣ избори за *Обикновенното Народно Събрание*, а какви избори ще бѣдѣтъ тѣ, като сѣ свободни, не е известно, разбира се. Но съ тѣзи измѣненія въ Конституцията ставатъ известни: Правителството сигурно може да прокара 80 свои кандидати въ свои известни избирателни пунктове, а още по-сигурно у селскитѣ избиратели. Щомъ е тѣй, то, правителството, ще бѣде сигурно съ тѣхъ и въ Събранието, като ще може съ гласа на 10-на души да става тайно гласоподаване и като съ 26 гласа могатъ да се разрѣшаватъ и най-бурни въпроси.

Значи, изборитѣ за Велико Народно Събрание, по тѣзи смѣтка, ще трѣбва да станатъ *непрѣмѣнно строги*, за да се прокаратъ, прѣди всичко, измѣненіята.

Всичко туй може да е добро за правителството, но, отъ *народна* глѣдна точка, е неприемливо и опасно. Нека даже да прѣдположимъ, че сегашниятъ кабинетъ е толкова патриотически, щото не ще си позволи нищо противъ правата на народа, но съ тия измѣненія вече се узаконяватъ за всѣкога и за всѣки кабинетъ единъ работи, които ще уякчатъ положеніето *само на властующитѣ* противъ народната воля, както е поставена въ сегашната Конституция, ще се уякчи положеніето на властующитѣ токурѣчи повече отъ династия, а туй не прилича нито на конституционно управление, защото *нѣма гаранция*, че тѣзи властующи ще бѣдѣтъ до край вѣрни служители, като не ще иматъ и страхъ отъ народа. И върховенъ глава, и правителство *осигурени* въ властѣта — нѣщо, прилично на абсолютна монархия, когато Конституцията осигурява *само* династията, като пакъ иска при подписитѣ ѝ и подписа на министръ ужъ *конституционенъ*!

Какво излѣзва отъ всичкото — нека всѣкой мисли, както иска. Ний казваме, че *нищо съществено* въ конституционенъ духъ не остава по държавното управление, освѣнъ изборитѣ прѣзъ петь години, а и той може всѣкакъ да става, още повече, като трѣбватъ малцина, щомъ се готви почва съ врѣме

Останалитѣ членове и нашето заключение съвкупно върху намѣненіята за бѣдѣщия нѣмъ резултатъ,—оставатъ за другъ пътъ.

ОТЪ СЪДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ ПРИ ВАРНЕН. ОКР. СЪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

No 2613

Подписанный Иванъ Данчевъ Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржж. Съдъ, на първий Градскій участѣкъ, на основание чл. 1004—1025 отъ Гражданското Съдопроизводство, обявявамъ на интересующитѣ се, че отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето ми

въ вѣстникъ „Черно Море“, продажбата ще почне слѣдъ двѣ недѣли ще се продължава тридесетъ единъ день, и въ десетъ дневенъ срокъ съ право наддаване 5%, ще продавамъ слѣдующето недвижимо имущество, принадлежащо на наследниците на покойний Велизаръ Драковъ, кжщата въ гр. Варна II участѣкъ подъ No 130 между съседѣ: Угоши Карла Пеневъ наследници, Атанасъ Драковъ и ижтъ, първоначална цѣна 400 лева. Тжъзи кжща ще се продаде съгласно изпълнителный листъ № 2764 издаденъ отъ I Варненский Градскій Мировой Сждеб. като неудобна за живѣние чл. 67 и 151 отъ настояническый законъ. Желаящитѣ да наддаватъ могатъ да прѣгледѣдатъ всѣки присѣственъ день и часъ кжщата по продажбата въ канцеларията ми.

Гр. Варна, 26 Ноемврий 1892 г.

Сждебенъ Приставъ: **Ив. Данчевъ.**

3—403—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3489

Подписанный П. Костовъ П. Сждеб. Приставъ при Варнен. Окржженъ Съдъ, на I-й Добричскій участѣкъ съгласно чл. чл. 863—1027 отъ Гражданското Съдопроизводство, обявявамъ че слѣдъ двѣ недѣли отъ деня на трикратното публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно-Море“ и до 31 день въ канцеларията си въ гр. Добричъ, ще продавамъ слѣдующий недвижимъ имотъ, находящъ се въ сивора Гюкче-долокъ принадлежащо на Али Ефенди отъ сжщото село, именно: 1) Единъ дѣсченъ хамбаръ; отъ три отдѣления, покривъ съ керемиди; 2) по описа на П. Сждеб. Приставъ на II-й Добричскій участѣкъ: 1) Нива „Кара-кереъ“ 3 хект. съседѣ: Нидялко Добревъ, Стою-Стойневъ, чиракъ Злакъчъ, Халилъ Кателиевъ и Георги Тетревъ, оцѣнена за 240 л.; 2) Нива „Кжса тарла“ 2 хект. съседѣ: чирвъ, Мутакипъ и Османъ Х. Арепановъ, оцѣнена за 80 лева; 3) Нива „Кавалджиларскій пътъ“ 2 хектара съседѣ: Мехмедъ Хасановъ, Х. Ибраимъ Исмаиловъ, Стою Станковъ и пътъ, оцѣнена за 80 лева.

Тѣзи имоти сѣ на длъжника и се продаватъ за исплащаніе дългѣтъ му по изпълнителный листове подъ No. No. 9241 и 1462 на I-й Добричскій и II й мирови сждеби, къмъ Христо Мирчевъ отъ сжщото село.

Желаящитѣ да купятъ могатъ да дохождатъ и наддаватъ надъ оцѣнката.

гр. Добричъ, 19-й Ноемврий 1892 г.

I-й Сждеб. Приставъ: **П. Костовъ**

(3—406—2)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3384

Подписанный П. Костовъ П. Сждеб. Приставъ при Варнен. Окржженъ Съдъ на II-й Добричскій участѣкъ съгласно чл. чл. 1004—1038 отъ Граждан. Съдопроизводство, обявява че слѣдъ двѣ недѣли отъ послѣдното трикратно публикуване настоящето въ вѣстникъ „Черно-Море“ ще почне и 31 день ще продължи публичната продажба въ канцеларията ми въ гр. Добричъ, на слѣдующитѣ недвижими имоти, прѣнадаващи на покойний Илия Райчевъ отъ с. Фжндѣлий находящи се въ сивора на сжщото село, именно: Нива „Екидженскій пътъ“ 2 хектара 7 декара и 5 Ара съседѣ: Хасанъ Бекировъ, пътъ и отъ двѣтѣ страни гора, оцѣнена аа 200 лева, Нива „Кору-Янжъ“ 2 хектара, 2 декара, и 1 Ара, съседѣ: Х. Алекси Х. Петровъ, Татаръ Исмаиъ, Османъ Кафалия, и гора, оцѣнена за 200 лева.

Тѣзи имоти сѣ продаватъ за исплащаніе дългѣтъ му по изпълнител. листове No. No. 235 и 236 на сумма 65 лева лихви и равноси 1090 гроша и други равноси.

Желаящитѣ да ги купятъ всѣкий работенъ день и часъ могатъ да дохождатъ и наддаватъ надъ оцѣнкитѣ.

гр. Добричъ 16 Ноемврий 1892 г.

II-й П. Сждеб. Приставъ: **П. Костовъ**

(3—403—2)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 5414

Подписанный Ж. Ивановъ Пом. Сждебенъ Приставъ при Варненский Окржженъ Съдъ на III Провад. Участѣкъ на основание чл. чл. 1004, 1008 отъ Гражданското Съдопроизводство обявявамъ, че слѣдъ трикратното обнародване, настоящото ми въ в. „Черно Море“, ще почне продажбата и ще трае 31 день съ право наддаване 5% въ разстояние на 10 дни въ гр. Провадия на слѣдующитѣ недвижими имущества, на Хасанъ Муррадъ Хюсеиновъ отъ Балдъркой именпо: Една кжща въ с. Балдъркой, наплавата отъ прѣти и измазана съ калъ, отъ една стай, съ дворъ отъ три декари, при сжседѣтъ: Исмаиъ Х. Ахмедовъ, Исмаиъ Кжшлалъ и пътъ, оцѣненъ за 200 лева съгласно емянитѣ книги.

Това имущество ще се продава за удовлетворение искѣтъ на Милко Георгиевъ отъ Балдъркой по изпълнителный листъ № 246 отъ 31 Януарій 1892 год. на I Провад. Мировой Сждебъ състоящъ се отъ 96 лева и 50 ст. празноси 16 л. и 50 ст. и тѣзи които ще послѣдватъ по изпълненіето.

Наддаванетоъ ще почне отъ оцѣнката.

Интересующитѣ се могатъ да видѣдатъ кжщата по продажбата всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията ми.

Гр. Провадия, 4-й Декемвр. 1892 г.

П. Сждеб. Приставъ: **Ж. Ивановъ.**

(3—416—1)

ИЛЛЮСТРАЦИЯТО УЧЕБНИЧЕСКО ОПИСАНИЕ

„ЖЗОРЪ“

почва **второгодишнината** си отъ Януарий 1893 год. и приканва всички бащи и майки, които се грижѣтъ за воспитаніето и развитіето на чедата си, да побързатъ и ги запишѣтъ абонати. Списанието *„Миза редовно въ срѣдата на всѣки мѣсецъ въ 3 печатни коли на голѣма осмина съ 3-4 картини. Годишната му цѣна е само 5 лева и само въ прѣдплата*. Съдържа: 1) раскази, повѣсти, народни приказки и басни; 2) Биографии на забѣжителни хора; а) История, география и етнография, 4) Новини изъ науката и живота и 5) Научно-забавителенъ отдѣлъ. **Прѣдплата**, заедно съ точния адресъ на абониранія, се испращатъ до: **Т. Ц. Трифоновъ**, учителъ въ Обр. Чифликъ край **гр. Руссе**.

По сжщия начинъ могатъ да се набавѣтъ и цѣли теченія отъ **първата годишнина** на списанието.

Редактори:

Ив. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ.

Издава:

Печатница Пер. Иос. Алкалай, въ Руссе.

3—417—1

СКЛАДЪ
НА ФОРТЕПИАНА.

Имамъ честта да извѣстя на почитаемата градека публика, че получихъ фортепиана отъ най-добра-фабрикация, американска система, съ металническа плака и крѣтосани корди отъ Ферд. Тюрмера, които се славіжтъ на всѣкъдѣ и които сѣ гарантирани за своята здравина и за прѣвѣсходността на тонѣтъ си, както и за умѣренната си цѣна.

Достатъчно е да отидите и ги видите, като посѣтите моя магазинъ за мобили, находящъ се на главната улица до „Хотелъ Россия“, за да се убѣдите въ истинността на горѣказанното.

Ст почитаніе

ЖОЗЕФЪ ФЛАЙШМАНЪ.

(5—415—1)